

MÉS QUE UN DIA

Em desperte exhaust, amb les lleganyes encara als ulls i, no obstant això, amb unes incansables ganes d'arribar al laboratori. Aconsegueix obrir els meus ulls prou com per a observar que encara cap raig de llum trau el cap per la finestra. Seran les 3 de la matinada, hauria de dormir, però estic tan emocionat pel sopar d'aquesta nit per a la creació de l'institut mèdic, del qual estaré a càrrec, que per molt que ho intente es que no podré adormir-me. Sospire i observe a Frances al meu costat, ella continua dormint. Llavors per a combatre l'avorriment estire el meu braç fins la meua taula de nit, i vaig palpant en la foscor per trobar el meu bloc de notes. He decidit narrar el dia de hui, m'imagino fins de cinquanta anys llegint-lo als meus nets... Parlant-los del meravellós 1954 i per aquest motiu, a hores d'ara et trobes llegint aquesta història, al final l'insomni tindrà les seues coses bones...

Per fi la nit ha passat i el sol apareix pels mateixos edificis de sempre, Kansas, porte poc temps ací però tot sembla anar bé, tinc un treball que adoro com enzimològ, la meua carrera va vent en popa, la gent em respecta per això i em costa recordar aquells temps en Madison quan a penes teníem diners.

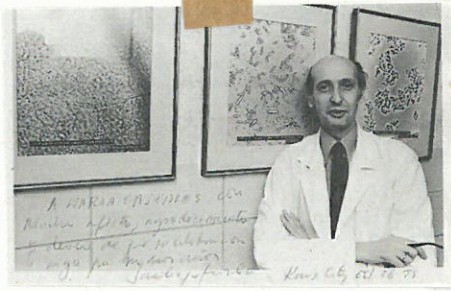
No obstant això, continue trobant a faltar als meus pares i família, desitjaria poder desenvolupar i promoure més la ciència allí, en la meua llar. Trobe a faltar València, la casa del meu avi en l'Alameda i anar a la facultat diàriament...

La nostàlgia em remou per dins, ja conec aquesta sensació... En aquest moment, recorde veure anunciada una nova pel·lícula, "The Barefoot Contessa" (La Comtessa Descalça), crec recordar que Ava Gardner interpretava a la protagonista, una famosa ballarina espanyola; d'alguna manera això em fa sentir més prop de casa i decidisc proposar-li a Frances anar a veure-la aquest cap de setmana.

Quan arribe al treball deixo de costat totes aquestes preocupacions; des de fa uns anys el reconeixement pel meu treball ha augmentat, fins i tot els meus companys em diuen que m'estic consagrant com una gran autoritat internacional en la bioquímica després de les meues investigacions del cicle de la urea, la fixació del diòxid de carboni en animals o els meus descobriments sobre l'ATP. Però malgrat totes les felicitacions que

rep, vull superar-me, innovar i ajudar a l'evolució d'aquesta societat; ajudar a cadascuna de les persones a viure una vida més llarga i plena per a poder gaudir-la amb els seus éssers estimats. Ara me'n recorde de la meua mare amb un somriure d'orella a orella; li solia dir que desitjava ser mariner, posar-me un d'aqueixos uniformes blancs i impol·luts, adorava aqueix color...el blanc; davant aquesta situació la meua mare, molt resolutiva, em deia que podia ser metge, al cap i a la fi ells també anaven de blanc i així, a més, no posava la meua vida en perill. No puc evitar esbossar un somriure, m'agrada recordar aquest moment cada vegada que tinc dificultats amb el treball, és com fer creu i ratlla.

Mentrestant, el matí va passant, i crec que he progressat bastant.

Arribe a casa cansat, el matí ha sigut molt productiu i intens, a més veig més a prop el sopar d'aquesta nit i encara que sé que tot marxarà bé, tinc els nervis a flor de pell i no aconseguisc ocultar-ho. Res més travessar la porta Frances m'abraça, no diu res, només em mira amb tendresa. Ens dirigim a la cuina mentre ella em conta que tal li ha anat el seu matí, sap que alguna cosa m'ocorre i no em vol incomodar...

Ja ben entrada la vesprada, em trobe en l'escriptori, repassant els avanços d'aquest matí, Frances està arreglant-me els baixos del frac d'un amic meu que m'havia prestat per a hui, ell és nord-americà i... molt més alt que jo... Quan ens hem acabat d'arreglar ens hem anat a l'òpera amb els Roberts, metge del president i la seua esposa. A més, també anem amb el president Truman i la Primera Dama... Qui ho hauria dit, un jove científic com jo, sopant amb el president! En veure'm Truman no tarda en felicitar-me molt

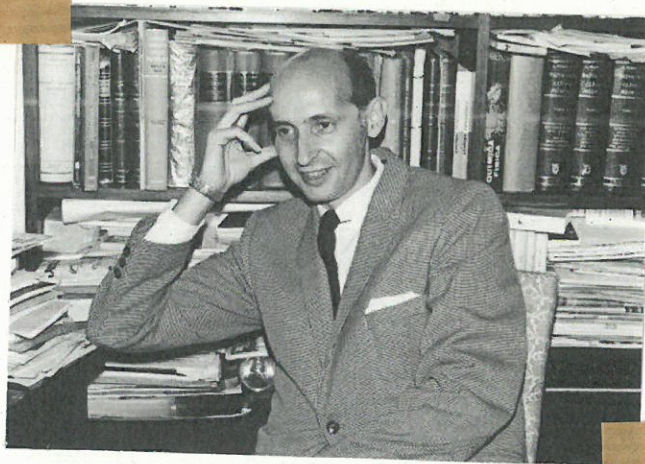
efusivament pel meu nou lloc, jo li expresse la meua gratitud i la meua admiració per tot el seu treball.

Durant la vetlada m'he sentit relaxat, cosa que m'ha sorprés ja que portava un dia inquiet; i ha sigut llavors quan Truman m'ha comentat la seua sorpresa de veure tota la meua carrera, m'ha tornat a felicitar per la meua constància i m'aconsella continuar investigant i fent progressar la bioquímica. Al que jo li he respongut:

– És com muntar amb bicicleta, com a pares, caus.

Tornem a casa esgotats, però fins i tot més emocionats que en anar-nos-en. Ara torne a repassar la meua vida: eixe xiquet que adorava el blanc. Crec, encara més, que he de portar aquests projectes a Espanya, perquè els xicotets científics tinguen més oportunitats en la seua formació...

Ara el dia ja ha acabat benvolgut lector, però demà queden milers de segons que aprofitar, centenars de minuts que gaudir, perquè la veritat és que un minut de vida no té preu.

Dades reals sobre el científic Santiago Grisolia